

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. 11. 2023 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Pokorného a soudců Mgr. Simony Kubouškové a JUDr. Milana Suka

takto:

K odvolání obžalované ■■■■■ ■■■■■ **se podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 13.9.2023 č.j. 2 T 74/2022-342 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaná ■■■■■ ■■■■■ narozená ■■■■■,**

odsuzuje

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **10 (deseti) měsíců**, jehož výkon se jí podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 48 odst. 4 písm. f) trestního zákoníku se **obžalované ukládá povinnost zdržet se neoprávněných zásahů do práv nebo právem chráněných zájmů poškozené** ■■■■■ ■■■■■ **narozené** ■■■■■.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná ■■■■■ ■■■■■ uznána vinnou, že v období od července 2020 nejméně do ledna 2021 vytrvale kontaktovala poškozenou ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■,

1/ a to prostřednictvím nejméně 30 SMS zpráv zasílaných prostřednictvím svého mobilního telefonu s účastnickým číslem ■■■■■, ve kterých jí vulgárně nadávala a urážela, kdy napsala např.

dne 5. 7. 2020 „■■■■■ Ty trdlo, povidaci...“

dne 10. 7. 2020 „Jak se ti s tou holou prdeli sedí v našem aute, ty panicko NICKo...“

dne 25. 9. 2020 „Ty kurvo nadržena, vyřid mému manželovi (se kterým se pelesis a on te není schopen v sexu uspokojit a ty jsi pak dorejdis robertkem...“, „Jsi kurva prodejna...“, „...po boku mas muze, pro tebe TOP, kt. se budeš držet jako hovno kosile i za cenu, ze jsi nadrzená kurva a on te neuspokojuje...“

dne 30. 9. 2020 „Zase se opicis. – nic nevymylis ty nulo, trapna!! Ty hloupa kurvo bez napadu...Opravdu velka krava.“

dne 5. 10. 2020 „... Jsi pro ne bezpaterní nadrzena pani ■■■■■ – kt jde po vyhodach... Jsi tagédka, velká opice!!!“

dne 10. 11. 2020 „Ty kurvo s holou prdeli....“

2/ voláním na její osobní i služební telefon s tím, že je kurva,

3/ zvoněním u bytu na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ v 5 -10 případech a vykřikováním pod okny, že je kurva a má roztažené nohy, že je žíněnka,

4/ vyhledáváním osobní blízkosti např. v místě bydliště poškozené, u auta, a to nejméně 1x týdně, kdy ji vulgárně nadávala, přičemž

a/ v ■■■■■ v přesně nezjištěné době měsíce července roku 2020 před panelovým domem na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ napráhla ruku na poškozenou ■■■■■ ■■■■■ kdy k napadení však nedošlo, své jednání doprovázela vulgárními nadávkami a urážkami poškozené,

b/ v ■■■■■ dne 6. 10. 2020 v ranních hodinách před panelovým domem na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ fyzicky napadla ■■■■■ ■■■■■ úderem pěstí do hlavy, čímž poškozené způsobila tupé trauma lbi, kdy napadání doprovázela vulgárními nadávkami a urážkami poškozené,

c/ v ■■■■■ dne 9. 10. 2020 v době okolo 06:35 hodin před panelovým domem na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ fyzicky napadla ■■■■■ ■■■■■ úderem igelitovou taškou, ve které měla dřevěnou tyč délky cca 50 cm, kdy úder směřovala do oblasti hlavy, ale poškozená úder vykryla rukou, následně ji kopl, čímž poškozené způsobila hematoma levého lokte a předloktí a na levém prsu,

d/ v ■■■■■ dne 14. 1. 2021 v době okolo 06:30 hodin před panelovým domem na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ přistoupila k levým předním dveřím tam zaparkovaného vozidla a strčila sedící ■■■■■ ■■■■■ poškozené nezpůsobila žádné zranění, kdy v dalším jednání jí bylo zabráněno na místě přítomným ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■,

přičemž v důsledku dlouhodobé stresové situace, která byla podmíněna chováním obžalované, došlo u ■■■■■ ■■■■■ k rozvoji úzkostně depresivní poruchy a ke stavům panické poruchy, což se postupně vyvinulo do posttraumatické stresové poruchy.

2. Toto jednání obžalované okresní soud právně kvalifikoval jako přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), c) trestního zákoníku, přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku (bod 4b, c), přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.
3. Za to byl obžalované uložen podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Podle § 48 odst. 4 trestního zákoníku byla obžalované uložena povinnost zdržet se osobního, telefonického, SMS kontaktu s poškozenou [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED].
4. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná [REDACTED] [REDACTED] v zákonné lhůtě odvolání, které podrobně písemně zdůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Uvádí v něm, že v napadeném rozsudku soud prvního stupně mimo jiné obžalovanou uznal vinou ze spáchání přečinu ublížení na zdraví a v souvislosti s tím se zabývá znaky této skutkové podstaty. Okresní soud dospěl k závěru, že se v souvislosti s jednáním obžalované u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha a došlo tedy k naplnění znaků zmíněné skutkové podstaty. Soud vycházel ze znaleckého posudku z oboru školství a kultura, odvětví psychologie vypracovaného PhDr. Bc. [REDACTED] [REDACTED]. Ta v rámci hlavního líčení konaného u okresního soudu dne 31.10.2022 popisovala, jak došla k závěrům znaleckého posudku. Ty tak vyplývají pouze z popisu vlastního psychického stavu a prožívání událostí ze strany poškozené, což odvolatelka spatřuje jako problematické. Na otázku znalkyně, jak byla poškozená těmito skutečnostmi ovlivněna v běžném způsobu života, uvedla poškozená, že by sama trestní oznámení ani bývala nepodala, ale rozhodla se tak učinit, když k ní přestaly jezdit její dcery. Poškozená se tedy ani v době znaleckého zkoumání dle svých slov necítila být jakkoliv výrazně ovlivněna v běžném způsobu života.
5. Dne 31.10.2023 došlo též k výsledku znalkyně z oblasti psychiatrie, která zpracovávala znalecký posudek poškozené z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Při svém výsledku znalkyně uvedla, že poškozená netrpěla poruchou, která by ji výrazně omezovala v běžném způsobu života. Dále znalkyně uvedla, že jednotlivé inzulty ze strany obžalované nebyly příčinou vzniku posttraumatické stresové poruchy, spíše se jednalo o celkovou atmosféru té situace. Toto vyjádření znalkyně MUDr. [REDACTED] si obžalovaná vykládá naprosto odlišně, než jak ji vnímá soud prvního stupně. Dle názoru obžalované byla tímto myšlena celková složitá situace, tedy „milostný trojúhelník“, který nastal mezi obžalovanou, jejím tehdejším manželem [REDACTED] a jeho milenkou, poškozenou [REDACTED]. O tomto dle názoru obžalované svědčí i SMS zprávy, která psala poškozená hned z počátku [REDACTED] a uváděla v nich, že na obžalovanou hrozně žárlí, bojí se, že [REDACTED] přesvědčí, aby od ní neodcházel atp. Sama znalkyně připustila, že pokud by se u poškozené již dříve nevyskytla psychiatrická porucha (jednalo se o rok 2016, kdy se poškozená léčila s posttraumatickou stresovou poruchou na psychiatrii u MUDr. [REDACTED] v souvislosti s rozvodem se svým tehdejším manželem), nemusela by dojít k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy ani nyní. Jako neproblematictější však obžalovaná spatřuje fakt, že znalkyně MUDr. [REDACTED] vycházela ze zdravotnické dokumentace vedené MUDr. [REDACTED] [REDACTED] a poškozená jsou bývalé kolegyně a je mezi nimi přátelský vztah, kdy se rozhodně nejednalo o standardní vztah ošetřujícího lékaře a pacienta. Se svou situací se poškozená MUDr. [REDACTED] svěřovala i neformálně při výkonu jejich zaměstnání. Obě znalkyně uvedly, že k případným následkům na zdraví poškozené se mohou vyjádřit až po dvou letech od diagnostikování poruchy. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by soud doplnil dokazování o jakýkoliv doplněk některého ze zmiňovaných posudků. V rámci dokazování, které předcházelo usnesení ze dne 6.3.2023, soud ze znaleckých posudků správně dovodil, že k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy u poškozené nedošlo v příčinné souvislosti sjednáním obžalované a též se nejednalo o újmu na zdraví. Toto soud prvního stupně opřel i o výpověď svědka [REDACTED] (současného partnera poškozené), který uvedl, že poškozená trpěla nespavostí a

byla nervózní, další znaky █████ neregistroval. Jak Okresní soud Plzeň - město správně uvedl, pokud by se u poškozené vyskytovaly i další komplikace či nějaké omezení v běžném způsobu života, blízká osoba by si tohoto všimla. Nyní však soud dospěl k opačnému závěru, a to pouze po doplnění lékařské zprávy od MUDr. █████ přičemž obžalovaná tento důkaz nepovažuje za relevantní vzhledem ke shora popsánému blízkému vztahu mezi MUDr. █████ a poškozenou. Ve věci byly vypracovány znalecké posudky pojednávající o rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, pokud soud nyní dospěl ke zcela opačným závěrům než v rámci dokazování, která předcházelo usnesení ze dne 6.3.2023, měl dle názoru obžalované nechat vypracovat doplňky znaleckých posudků.

6. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 13.9.2023 byla obžalovaná uznána vinnou též ze spáchání přečinu výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku. I v tomto případě obžalovaná blíže rozebírá znaky skutkové podstaty zmíněného přečinu. Je si vědoma, že k jednání, které jí je kladeno za vinu, došlo na místě veřejně přístupném, avšak při hodnocení, zda šlo skutečně o trestný čin výtržnictví, nepostačuje pouze skutečnost, že se jednání odehrálo na takovém místě. Při posuzování formálních znaků skutkové podstaty trestného činu výtržnictví je třeba hodnotit, za jakých okolností byl čin spáchán, dále například průběh útoku a jeho intenzitu. Dále je důležité i zhodnocení materiální podmínky trestného činu s přihlédnutím k osobě pachatele a následku jednání, včetně odezvy u veřejnosti. Okresní soud se nedostatečně vypořádal s formálním znakem skutkové podstaty trestného činu – intenzitou.
7. V poslední řadě se obžalovaná měla dle názoru Okresního soudu Plzeň město dopustit přečinu nebezpečného pronásledování dle ust. § 354 odst. I písm. b), c) trestního zákoníku. Obžalovaná si je vědoma, že osobní konfrontace s poškozenou byla zcela jistě nešťastným řešením, avšak nemůže souhlasit s tím, že by se z její strany jednalo o stalking. Obžalovaná uvádí, že z její strany nedocházelo k pronásledování, sledování, vytrvalému kontaktování, vyhrožování či vyhledávání osobního blízkosti poškozené. K potkávání mezi poškozenou a obžalovanou docházelo zcela náhodně v důsledku blízkosti jejich bydlišť a skutečnosti, že využívají stejné cesty, nakupují ve stejném obchodě atp. Již zmíněnou osobní konfrontaci obžalovaná zpětně vnímá jako velkou chybu, ale zároveň si dovoluje upozornit, že nebyla jediným původcem těchto událostí a jednalo se o vzájemné jednání obžalované i poškozené. V souvislosti s tím je dlužno dodat, že i obžalovaná byla poškozenou též nejen urážena, ale ze strany poškozené došlo i k neoprávněnému nahlížení do zdravotnické dokumentace obžalované, za což byla poškozená dokonce i potrestána. Tato skutečnost jednoznačně potvrzuje vzájemnost jednání mezi poškozenou a obžalovanou. Obžalovaná má za to, že na celé jednání mezi ní a poškozenou nelze nahlížet izolovaně a aplikovat na jednotlivé skutky příslušná ustanovení trestního zákoníku. Cíl poškozené byl od samotného počátku poškodit svou sokyni v lásce, čemuž přizpůsobila i své výpovědi v dané věci. Sama poškozená přiznala, že v rámci jednoho konfliktu upravila svou verzi jeho průběhu, protože se s exmanželem obžalované dohodla, že z tohoto vynechají společnou dceru █████ a obžalované. Jednalo se o situaci ze všech stran vyhocenou a je otázkou, zda by se tyto soukromoprávní vztahy měly kriminalizovat.
8. Při ukládání trestu obžalované soud přihlédl ke skutečnosti, že ke konfliktům mezi poškozenou a obžalovanou dochází i v současné době a z toho důvodu nestanovil zkušební dobu při spodní hranici zákonné sazby. Obžalovaná důrazně odmítá, že by se v současné době účastnila nějakých konfliktů s poškozenou. Poslední konflikt, kterému byla poškozená i obžalovaná přítomna, se odehrál hlavně mezi dcerou obžalované a jejím otcem, tedy exmanželem obžalované. Konfliktu byla sice obžalovaná přítomna, ale nijak do něj nezasáhla. Naopak poškozená si celý konflikt začala zaznamenávat na svůj mobilní telefon, z místa neodešla ani přesto, že tam byla přítomna obžalovaná, ze které má poškozená údajně velký strach. V důsledku tohoto strachu se poškozená nedostavila ani na hlavní líčení konané dne 9.6.2023. Při tomto hlavním líčení byla zmocněnkyní poškozené předložena soudu lékařská zpráva, která byla též vystavena kamarádkou poškozené

MUDr. ██████████

9. Napadený rozsudek obžalované též uložil povinnost zdržet se osobního, telefonického, sms kontaktu s poškozenou ██████████ ██████████. Tato uložená povinnost je dle názoru obžalované nerealizovatelná. Jak již bylo shora uvedeno, obžalovaná i poškozená bydlí ve stejné městské čtvrti, kde se nachází jediný supermarket. Zároveň poškozená bydlí na trase mezi bydlištěm obžalované a bydlištěm dcery obžalované, kterou obžalovaná často navštěvuje.
10. V souvislosti se shora uvedeným obžalovaná navrhl, aby v souladu s ustanovením § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu Krajský soud v Plzni napadený rozsudek zrušil a věc postoupil příslušnému správnímu orgánu k projednání.
11. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni intervenující ve veřejném zasedání u odvolacího soudu považoval napadený rozsudek za správný a zákonný s tím, že to byl již okresní soud, který se s námitkami obžalované opakujícími se i v podaném odvolání přílehavě vyrovnal. Navrhl proto zamítnout odvolání obžalované jako nedůvodné.
12. Krajský soud v Plzni přezkoumal postupem podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal zároveň řízení, které mu předcházelo. Měl na zřeteli výhrady a námitky vznesené odvolatelkou v podaném odvolání. K vadám, které nebyly obžalovanou vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláním napadených. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.
13. Předně je nutno v obecné rovině uvést, že řízení předcházející vyhlášení napadeného rozsudku netrpí podstatnými vadami předpokládanými ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy zejména vadami procesními, pro které by bylo nutno napadený rozsudek rušit. Ve vztahu k výroku o vině bylo dokazování soudem prvního stupně provedeno v rozsahu nezbytném pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, tedy tak, jak předepisuje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Provedené důkazy pak byly okresním soudem vyhodnoceny dle § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě, v souhrnu a na základě jeho vnitřního přesvědčení. Ten také své úvahy přílehavě vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které splňuje požadavky na ně kladené stanovených v § 125 odst. 1 trestního řádu. Pro stručnost je tak možno na rozhodnutí soudu prvního stupně odkázat, protože s argumenty zde zmiňovanými se krajský soud ztotožnil. Byť lze mít určité formální výhrady (stylistického rázu) ke konstrukci právní věty týkající se užití právní kvalifikace jednání obžalované jako přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b, c) trestního zákoníku, nebylo nutno jen z tohoto nepodstatného důvodu napadený rozsudek rušit a znovu ve věci rozhodovat.
14. Jinak se krajský soud ztotožnil i s argumentací státního zástupce intervenujícího ve veřejném zasedání u odvolacího soudu spočívající v tom, že to byl již okresní soud, který reagoval na námitky odvolatelky uplatněné v řízení před soudem prvního stupně a opakované v podaném odvolání.
15. Pokud jde o naplnění znaků skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, okresní soud nepochybil, pokud v tomto směru vycházel i ze znaleckého posudku znalkyně PhDr. Bc. ██████████ ██████████ která zaznamenala u poškozené znaky spojené s rozvinutou posttraumatickou stresovou poruchou v důsledku jednání obžalované. Odvolatelka namítá, že závěry znalkyně vycházejí pouze z popisu vlastního psychického stavu poškozené, což obhajoba spatřuje jako problematické. Je však jen logické, že znalkyně musela zjistit skutečnosti týkající se posouzení dané věci právě od poškozené, kterou však i osobně vyšetřila a svá zjištění konfrontovala i s dalším obsahem spisového materiálu. Znalkyně popsala své závěry ve znaleckém posudku a z nich vyplynulo, že zjištěné znaky posttraumatické stresové poruchy u poškozené

vznikly právě v důsledku „celkové situace“, v důsledku jednání obžalované vůči poškozené, což ostatně vyplývá i z popisu skutku ve výroku o vině. Pokud poškozená trpěla nespavostí po dobu měsíců, musela brát léky na spaní, cítila se subjektivně obžalovanou ohrožována po delší dobu v důsledku případného setkání s ní (k čemuž také opakovaně docházelo), pak lze konstatovat, že i s poukazem na úvahy soudu prvního stupně v tomto slova smyslu obžalovaná naplnila svým jednáním skutkovou podstatu stíhaného přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Znalce při hlavním líčení uvedla, že z chování poškozené v danou dobu bylo zřejmé, že byla v napětí, v traumatu, úzkosti, strachu, trpěla nespavostí. Z výpovědi poškozené vyplynulo, že takový stav trval nejméně dva měsíce (viz čl. 231 p.v.). Obhajoba namítala, že nešlo o podstatné omezení v běžném způsobu života. K tomu je třeba dodat, že pokud by tomu tak bylo, bylo možno od počátku řízení uvažovat o přísnější právní kvalifikaci jednání obžalované, jak se ostatně v usnesení o zahájení trestního stíhání obžalované stalo (§ 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku).

16. Odmítnout pak bylo nutno obdobně i výhrady obžalované k obsahu znaleckého posudku znalkyně MUDr. ████████ která zkoumala duševní stav poškozené po stránce psychiatrické. Pokud bylo namítáno, že znalkyně vycházela ze zdravotnické dokumentace vydané MUDr. ████████ která měla udržovat s poškozenou přátelský vztah, nemůže být tato skutečnost sama o sobě důvodem pro neobjektivitu znaleckého zkoumání znalkyní MUDr. ████████ I tato znalkyně vycházela z vlastních poznatků při vyšetření poškozené, jak ostatně vyplývá i z jí písemně podaného znaleckého posudku. V této souvislosti pak nebylo jakéhokoliv důvodu nechávat vypracovávat doplňky znaleckých posudků z důvodů zmiňovaných obžalovanou v jí podaném odvolání, ostatně takový návrh na doplnění dokazování před odvolacím soudem ze strany obžalované ani nepadl.
17. Pokud pak jde o výhrady týkající se polemiky ve vztahu k přečinu výtržnictví či nebezpečného pronásledování, s touto otázkou se okresní soud vypořádal přiléhavě, jednoznačně a přesvědčivě. Z charakteru jednání obžalované lze dovodit, že v důsledku jejího přístupu k poškozené byly naplněny i skutkové podstaty zmíněných přečinů. Nebylo rovněž prokázáno, že cílem poškozené byl od samotného počátku úmysl poškodit svou „sokyni v lásce“, čemuž měla přizpůsobit i své výpovědi v dané věci. Poškozená věrohodně vysvětlila, z jakých důvodů nechtěla do celé záležitosti „zatahovat“ dceru svého nynějšího partnera (bývalého manžela obžalované) a pokud pak nahlédla do zdravotní dokumentace obžalované, vysvětlila rovněž, z jakých to bylo důvodů (nechtěla se při plánované kontrole obžalované v zařízení, v němž pracovala poškozená, s touto setkat). Stanovisko obžalované k této situaci je tak nutno označit za spekulativní a nepodložené.
18. Je tak patrné, že nebylo důvodu akceptovat výhrady obžalované k obsahu napadeného rozhodnutí a jeho výroku o vině. V tomto slova smyslu je nutno připomenout i předchozí kasační rozhodnutí zdejšího soudu, jak je o něm ostatně zmínka i v odstavci č. 3 odůvodnění napadeného rozsudku. Ve zmíněném usnesení odvolacího soudu, na které lze pro stručnost rovněž odkázat, byly popsány výhrady vztahující se k tehdejšímu rozhodnutí soudu prvního stupně o postoupení věci ve smyslu § 222 odst. 2 trestního řádu a byly naznačeny i úvahy, kterými se následně soud prvního stupně řídil a do svého rozhodnutí promítl. Zároveň vysvětlil, z jakých důvodů se odchýlil od podané obžaloby a zabýval se v rámci posouzení celkového koloritu jednání obžalované vůči poškozené i totožností skutku a možností odlišné právní kvalifikace oproti obžalobě. Takový postup považuje soud odvolací za správný a zákonný.
19. Jiná situace pak nastala, pokud jde o úvahy okresního soudu o druhu a výměře trestu. Soud prvního stupně správně rozhodl, že pro nápravu obžalované bude postačující z důvodů jím uváděných uložení ryze výchovného druhu trestu nespojeného s přímou trestní represí. Tento trest pak ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku ukládal jako úhrnný za více přečinů a podle trestní sazby stanovené na přečin nejprísněji trestný, tedy v daném případě přečin ublížení na

zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, který umožňuje uložit trest odnětí svobody v rozmezí od šesti měsíců do tří roků. Pokud pak byl obžalovaný uložen za dané situace trest odnětí svobody nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, navíc podmíněně odložený, nelze takový trest považovat co do jeho výměry za nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Oproti okresnímu soudu však krajský soud do svého rozhodnutí promítl dobu, po kterou obžalovaná od spáchání skutku vedla řádný život, a za této situace zkušební dobu stanovenou odsuzujícím rozsudkem soudu prvního stupně (24 měsíců) zkrátil na dobu 18 měsíců. Takto postupoval, aniž by bral na zřetel, zda i v současné době dochází ke konfliktům mezi obžalovanou a poškozenou (takové případné skutečnosti nejsou předmětem tohoto trestního řízení).

20. Okresní soud správně obžalované uložil i povinnost (ve smyslu § 82 odst. 3 trestního zákoníku) vedoucí k tomu, aby obžalovaná v budoucnu vedla řádný život, tedy povinnost vyvarovat se zásahů do osobnostní sféry poškozené. Okresní soud tuto povinnost uložil v podobě „zdržet se osobního, telefonického, SMS kontaktů s poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE]“. V odvolání obžalované však bylo správně poukázáno na to, že v tomto znění je uložená povinnost do svého důsledku mnohdy nerealizovatelná. Krajský soud proto i z tohoto důvodu zrušil výrok o trestu i ze zmíněného důvodu a obžalované uložil povinnost vyplývající explicitně z ustanovení § 48 odst. 4 písm. f) trestního zákoníku, tedy zdržet se neoprávněných zásahů nebo práv nebo právem chráněných zájmů poškozené [REDAKCE] [REDAKCE].
21. Z důvodů shora popsaných tedy krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 29.11.2023

Mgr. František Pokorný v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Špetová